

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/34/2015
Identifikačné číslo spisu:	7014201293
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7014201293.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci žalobcov: 1/ JUDr. P. V., nar.: XY a 2/ Y. V., nar.: XY, obaja bytom Y., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny so sídlom ulica Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 04. marca 2015 č. k. 7S/113/2014-23, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 04. marca 2015 č. k. 7S/113/2014-23 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: UPS/USI/SSVOPHN/SOC/2014/428-0002 z 23.09.2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. l. 7) žalovaný ako odvolací správny orgán v zmysle § 4 ods. 6 písm. c) zákona č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) postupom podľa § 25 ods. 2 a § 10 ods. 3 zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 417/2013 Z.z.“) v spojení s § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce, odboru sociálnych vecí a rodiny č. MII/OPVHN/SOC/2014/18268-0023 z 12.08.2014 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňový orgán“, resp. „prvostupňové rozhodnutie“) vo veci zníženia preddavku na pomoci v hmotnej núdzi na sumu 72,80 eura a o neposkytnutí pomoci v hmotnej núdzi v sume 61,60 eura za mesiac júl 2014 zmenil tak, že žalobcovi znížil preddavok na pomoc v hmotnej núdzi na sumu 72,80 eura mesačne od 01.07.2014.

Podľa § 25 ods. 2 zák. č. 417/2013 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajú vec pomoc v hmotnej núdzi sa odníme, zvýši alebo zníži a vypláti sa vo vyššej sume alebo v nižšej sume, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na nárok na pomoc v hmotnej núdzi. Osobitný príspevok sa odníme, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na nárok na osobitný príspevok.

Podľa § 10 ods. 3 zák. č. 417/2013 Z.z. v citovanom znení platí, že ak v odsekoch 5 a 6 nie je ustanovené inak, dávka podľa odseku 2 sa znižuje o sumu 61,60 eura za každého plnoletého člena domácnosti, ktorý nie je v právnom vzťahu, ktorý zakladá nárok na príjem zo závislej činnosti, dohodnutom v rozsahu najmenej 32 hodín mesačne a nezúčastní sa na základe písomnej dohody medzi úradom a obcou, rozpočtovou organizáciou alebo príspevkovou organizáciou, ktorej zriaďovateľom je obec, alebo právnickou osobou so sídlom na území Slovenskej republiky, ktorá organizuje alebo sprostredkúva dobrovoľnícku činnosť pre inú osobu s jej súhlasom v jej prospech alebo vo verejný prospech (ďalej len „organizátor dobrovoľníckej činnosti“) v rozsahu 32 hodín mesačne na vykonávaní

- a) menších obecných služieb pre obec alebo rozpočtovú organizáciu alebo príspevkovú organizáciu, ktorej zriaďovateľom je obec,
- b) dobrovoľníckej činnosti, alebo
- c) prác na predchádzanie mimoriadnej situácii, počas vyhlásenej mimoriadnej situácie a pri odstraňovaní následkov mimoriadnej situácie.

Podľa § 10 ods. 4 zák. č. 417/2013 Z.z. v citovanom znení písomná dohoda podľa odseku 3 obsahuje

- a) identifikačné údaje účastníkov dohody,
- b) miesto a druh vykonávania menších obecných služieb, dobrovoľníckej činnosti alebo prác podľa odseku 3 písm. c),
- c) začiatok a dĺžku vykonávania menších obecných služieb, dobrovoľníckej činnosti alebo prác podľa odseku 3 písm. c) s určením hodiny začatia a hodiny skončenia denného časového vymedzenia vykonávania menších obecných služieb, dobrovoľníckej činnosti alebo prác podľa odseku 3 písm. c),
- d) záväzok organizátora menších obecných služieb, dobrovoľníckej činnosti alebo prác podľa odseku 3 písm. c) zabezpečiť dohodnuté podmienky počas celého obdobia trvania dohody,
- e) ďalšie dohodnuté náležitosti.

Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku platí, že ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

2. Prvostupňové aj napadnuté rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že žalobca, hoci dňa 16.07.2014 prevzal výzvu na výkon pracovných činností v rozsahu 32 hodín mesačne na obdobie od 01.07.2014 do 31.12.2014, tak túto ponuku neakceptoval a nezúčastnil sa na ponúknutých činnostiach, na ktoré bol zaradený.

3. Vo vzťahu k charakteru ponúknutých pracovných činností prvostupňový orgán vo svojej ponuke uviedol, že: „vykonávanie pracovných činností v rozsahu 32 hodín mesačne podľa pokynov organizátora pracovných činností, ktorým je: OZ Zdravie Zemplína“ s tým, že druh pracovných činností bol označený kódom 22 - t.j. administratívne práce.

4. Prvostupňový orgán podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku opravil dňa 21.08.2014 zrejmu nesprávnosť v písomnom vyhotovení prvostupňového rozhodnutia tak, že pôvodne nesprávne uvedený výrok nahradil správnym výrokom: „podľa § 24 ods. 1 písm. a/, podľa § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov a zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa fyzickej osobe“ a výrok: „znižuje preddavok na pomoc v hmotnej núdzi na sumu 72,80 eur mesačne od 01.07.2014 podľa § 10 ods. 3 zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov neposkytne pomoc v hmotnej núdzi v sume 61,60 eur za mesiac júl 2014“.

5. Žalovaný na základe podaného odvolania zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia len z dôvodu zmätočnej a nesprávnej formulácie jeho výrokovej časti.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

A)

6. Uvedené rozhodnutie žalovaného napadli žalobcovia na Krajskom súde v Košiciach žalobou z 29.10.2014, v ktorej žiadali napadnuté rozhodnutie zrušiť z dôvodu jeho nezákonnosti.

7. Zároveň sa žalobcovia prostredníctvom žaloby najmä domáhali zastavenia konania a uloženia povinnosti žalovanému doplatiť žalobcom dávku v hmotnej núdzi po 61,60 € mesačne od 01.07.2014 až do konečného doplatenia.

B)

8. Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

9. Konanie o žalobe podanej žalobkyňou II/ zastavil podľa § 250d ods. 3 O.s.p., nakoľko žalobkyňa v II. rade nebola napadnutým rozhodnutím ukrátená na svojich subjektívnych právach, a teda nebola oprávnená na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia.

10. Po vyhodnotení zisteného skutkového stavu vyplývajúceho z administratívneho spisu sa krajský súd v rozsudku vyjadril k žalobcom uplatneným námietkam.

K žalobnej námietke, že žalovaný dôvody odvolania nepreskúmal a rozhodol tak, že mení výrok prvostupňového orgánu a právne zmenil už zmenené, a teda žalovaný nemal takúto rozhodovaciu právomoc, krajský súd uviedol, že prvostupňový orgán dňa 21.08.2014 písomne opravil zrejmú nesprávnosť v písomnom vyhotovení svojho rozhodnutia, ktorú v súlade s ustanovením § 47 ods. 6 Správneho poriadku správny orgán kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania. Oprava sa týkala nesprávne uvedeného výroku, ktorý bol nahradený novým správnym výrokom, v ktorom sa doplnilo ustanovenie § 24 ods. 1 písm. a) a taktiež doplnilo slovné spojenie „preddavok na“.

11. Pokiaľ žalobca 1./ namietal, že žalovaný nemohol zmeniť prvostupňové rozhodnutie, nakoľko podané odvolanie takýto návrh neobsahovalo a žalovaným citovaný zákon účinný od 01.01.2014 takýto postup neupravuje, krajský súd považoval za potrebné uviesť, že žalovaný v danom prípade postupoval v súlade s ustanovením § 59 ods. 1 a ods. 2 Správneho poriadku.

12. K námietke žalobcov týkajúcej sa nemožnosti svojim konaním a napadnutým rozhodnutím zrušiť rozhodnutie č. 2007/02079/1 z 30.01.2007 o priznaní dávky v hmotnej núdzi na sumu 1.700,- Sk, ak zákon účinný od 01.01.2014 nemá spätnú účinnosť, krajský súd poukázal na ustanovenie § 33 ods. 3 a ods. 4 zák. č. 417/2013 Z.z.

Žalobcovi 1./ bola rozhodnutím č. 2007/02079/1 zo dňa 30.01.2007 priznaná dávka v hmotnej núdzi a príspevky k nej v sume 1.700,- Sk mesačne od 01.07.2007. Následne sa výška dávky a príspevkov k nej menila na základe príjmových, rodinných a legislatívnych zmien, a to na základe § 7 ods. 5 a § 25 ods. 2 zák. č. 417/2013 Z.z., pričom naposledy bola žalobcovi v 1./ výška pomoci v hmotnej núdzi upravená rozhodnutím prvostupňového orgánu z 26.02.2014 na sumu 134,40 € mesačne od 01.02.2014 v zmysle § 33 ods. 3 zák. č. 417/2013 Z.z.

13. Z uvedeného vyplýva, že napadnutým rozhodnutím nedošlo k zrušeniu rozhodnutia č. 2007/02079/1 z 30.01.2007, ako sa mylne domnieva žalobca 1./, a preto mohol prvostupňový orgán, ako aj žalovaný

aplikovať v predmetnej veci ustanovenie § 25 ods. 2 v spojení s § 10 ods. 3 zák. č. 417/2013 Z.z. a znížiť žalobcovi 1./ pomoc v hmotnej núdzi zo sumy 134,40 € na sumu 72,80 €, t.j. o sumu 61,60 €.

14. Námitku žalobcov, že Ústava Slovenskej republiky a zákony v sociálnej oblasti si vzájomne odporujú, pokiaľ ich vykonávatelia tlačia dieťa a jeho rodiča do chudoby, krajský súd vyhodnotil s poukazom na článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako nedôvodnú. Žalovaný nie je oprávnený samostatne a podľa vlastnej úvahy rozhodnúť, kedy a za akých podmienok bude konať v rozsahu zákona a zákonom ustanoveným spôsobom a kedy tak konať nebude.

Záverom krajský súd poznamenal, že zák. č. 417/2013 Z.z. nadobudol účinnosť dňa 01.01.2014 a keďže Ústavný súd Slovenskej republiky nepozastavil účinnosť ustanovenia § 10 ods. 3, tak prvostupňový orgán, ako aj žalovaný boli povinní podľa článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupovať v súlade s týmto ustanovením platného a účinného zák. č. 417/2013 Z.z., ktorý neumožňoval žalovanému postupovať inak, ako je uvedené v § 25 ods. 2 zákona.

III.

Odvolaie žalobcu/stanoviská

A)

15. Včas podané odvolanie zo dňa 05.05.2015 (č. l. 35) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobcovia založili na odvolacích dôvodoch podľa § 221 ods. 1 písm. a), b) a d) O.s.p., avšak bez ich bližšieho odôvodnenia.

16. V odvolaní namietali, že krajský súd nezohľadnil argumenty žalobcov, ale len žalovaným prevzatá chybná argumentácia prvostupňového orgánu. Napadnuté rozhodnutie sa priamo dotýka aj žalobkyne 2./, nakoľko bol žalobca 1./ v správnom konaní posudzovaný ako otec starajúci sa o jedno nezaopatrené maloleté dieťa - žalobkyňu 2./, a znížením dávky poškodil práva a záujmy dieťaťa. Poznamenal, že žiadny zákon nemôže diskriminovať dieťa, a to ani zák. č. 417/2013 Z.z.

17. Žalobca 1./ ďalej poukázal na svoje právnické vzdelanie, ktoré nebolo pri ponuke pracovných činností zohľadnené (medicínske prostredie OZ Zdravie, Michalovce), a preto žalovaný nemal právo znížiť dávku o 61,60 €. Podľa názoru žalobcu 1./, tento bol diskriminovaný, keď mu mala byť ponúknutá iná vhodná práca, podľa jeho doterajšej praxe, ktorú by bol ochotný prijať.

B)

18. Vo svojom vyjadrení zo dňa 01.06.2015 (č. l. 37) žalovaný považoval v prvom rade za potrebné zdôrazniť, že sa v celom rozsahu pridržiava svojich doterajších tvrdení, pričom odvolanie žalobcov považuje za nedôvodné a s tvrdeniami žalobcov obsiahnutých v odvolaní sa nestotožňuje.

19. Žalovaný má za to, že tak žalovaný ako aj prvostupňový orgán postupovali v rámci správneho konania správne, súladne so zákonom, náležite zistili skutkový stav veci, obstarali všetky podklady potrebné na rozhodnutie, ktoré správne a logicky vyhodnotili v zmysle § 34 Správneho poriadku a vec správne právne posúdili. Napadnuté rozhodnutie spĺňa všetky formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku.

20. Podľa názoru žalovaného nie je možné, aby vzhľadom na všetky skutkové a procesné okolnosti daného prípadu došlo k naplneniu odvolacích dôvodov, ktoré uviedli žalovaní v odvolaní, pričom tieto nie sú žiadnym spôsobom odôvodnené. Námietky, ktoré sú obsahom odvolania sú námietkami opakovanými, s ktorými sa už krajský súd vysporiadal.

21. Žalovaný poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 340/04, v zmysle ktorého nie je porušením všeobecne záväzných právnych predpisov v prípade, ak súd nerozhodne podľa predstáv žalobcu, ak je takéto rozhodnutie v súlade s objektívnym právom.

22. Žalovaný považuje rozsudok krajského súdu za vecne správny a jeho postup bol zákonný, námietky žalobcu obsiahnuté v odvolaní nie sú dôvodné, a preto navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) ako aj ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

24. Na prvom mieste Najvyšší súd dáva do pozornosti, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej.

25. Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp.zn. 6Sžo/98/2008, sp.zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009, či sp. zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

26. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

27. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval fakty pre účastníkov známe z prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa Najvyšší súd vo svojom odôvodnení iba obmedzil na stručné zhrnutie skutkových okolností a zhodnotenie právnych záverov a námietok žalobcu.

28. Najvyšší súd vzhľadom k odvolacím námietkam žalobcov predovšetkým poukazuje na to, že žalobca 1./ spochybňuje svoju povinnosť vykonávať mu prikázanú prácu, hoci mu právny poriadok poskytuje

právo si svoje zamestnanie ako aj druh vykonávanej práce zvoliť, a to najmä s prihliadnutím na kritérium doterajšieho dosiahnutého druhu (žalobca 1./ má nepochybne ukončené vysokoškolské vzdelanie) a stupňa vzdelania (opätovne musí Najvyšší súd konštatovať, že žalobca 1./ nepochybne dosiahol minimálny druhý stupeň v odbore právo) ako aj na právo si svoje dosiahnuté vzdelanie praxou upevniť, resp. prehĺbiť.

V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd nespochybňuje uvedené právo jednotlivca, a v prejednávanej veci žalobcu 1./, avšak súčasne musí poukázať na to, že v prejednávanej veci nebola žalobcovi 1./ ponúknutá práca, ktorá by evidentne vybočovala z jeho právnického vzdelania.

29. S prihliadnutím na obsah samotnej ponuky pracovných činností má Najvyšší súd jednoznačne preukázané (viď aj bod č. 3), že žalobcovi 1./ bolo ponúknuté vykonávanie pracovných činností v rozsahu 32 hodín mesačne podľa pokynov organizátora pracovných činností, ktorým je: OZ Zdravie Zemplína, s tým, že druh pracovných činností bol prvostupňovým orgánom označený kódom 22 - t.j. administratívne práce.

30. Samotný pojem administratívne práce čiastočne naplňuje obsah vzdelania v odbore právo, nakoľko aplikácia právnych predpisov v oblasti správneho práva je možné tiež označiť týmto všeobecným pojmom. Avšak, aj pri takto vyslovenom právnom názore Najvyšší súd zdôrazňuje, že od žalobcu bolo nutné predovšetkým vyžadovať plnenie v tomto rámci administratívnych činností len činností, ktoré sú splnené s využitím jeho právnického vzdelania.

Nakoľko však žalobca neprodukoval konkrétne dôkazy, že by sa uvedený subjekt pri pridelení práce žalobcovi 1./, resp. pokynov na vykonávanie pracovných činností v uvedenom rozsahu takto nesprával, potom nemohol Najvyšší súd argumenty žalobcu 1./ uznať ako relevantné.

31. Krajský súd v súlade s úlohou mu zverenou v oblasti správneho súdnictva, preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj postup mu predchádzajúci a dospel k záveru o nedôvodnosti podania žaloby, nakoľko postup žalovaného a prvostupňového orgánu bol pri rešpektovaní základných zásad správneho konania zákonný, s čím sa Najvyšší súd stotožňuje. Podľa názoru Najvyššieho súdu v konaní neboli zistené pochybenia, ktoré by vplývali na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a boli dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

32. Záverom Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

33. Najvyšší súd má na základe vyššie uvedených záverov za preukázané, že krajský súd postupoval správne, keď žalobu zamietol. Napadnuté rozhodnutie žalovanej má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku, pričom vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a v súlade so zákonom riadne právne posúdené. Na základe týchto skutočností nie sú námietky žalobcu spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia krajského súdu.

V.

34. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj argumentácie žalovaného, rozhodol Najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

35. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

36. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinnosti zaplatiť poistné je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).